

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGETES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is ezimzendő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

csak a „Selmeczbányai Hetilap“:	az „Otthon“ szépirodalmi havi füzetével:
Egy évre 4 frt.	Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 2 „	Fél évre 3 „ — „
Negyedévre 1 „	Negyedévre 1 „ 50 „
Egyes szám ára 10 kr.	
Egyes számok kaphatók a kiadóhiv.-ban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.	

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj szabásunk szerint számítottak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

Vasut és vízvezeték.

Mérvadó emberek jártak és járnak még most is itt, kik a vasut és a városi nagy vízvezeték létesítésénél talán döntő befolyást gyakorolnak.

Itt járt Horschitz Frigyes ur, az ipolyvölgyi vasut vállalkozója és kijelentette, hogy a Németi—Selmecz közti vasuti vonal jóval többbe kerülne, mint azt előbb előirányozta és így Selmecz városának is a 100000 frtnál jóval nagyobb összeggel kellene e vasut kiépítéséhez hozzájárulni.

És a midőn meghallotta, hogy a pénzügyminister az ígért 100000 frtot, tekintetbe véve a kincstár igazi érdekeltségét, 80000 frtra redukálta, akkor mindenki azt hihette volna, hogy e hír leverőleg fog hatni a vállalkozóra; pedig ellenkezőleg történt. Ő kitörő örömmel fogadta azt azon kijelentéssel, hogy ily körülmények között felmentve érzi magát azon kötelezettség alól, hogy az ipolyvölgyi vasutat Németitől Selmeczig kiépítse, mi különben is — ugymond — csak kárával járt volna.

Hogy őszinteségből fakadt-e a vállalkozónak eme nyilatkozata, azt ő tudja, de mi azt hisszük, hogy nem.

A kérdéses vasut csakis akkor fog, mint azt már többször volt alkalmunk kiemelhetni, forgalmi és jövedelmi céljának megfelelni, ha Selmeczbanáig lesz kiépítve.

Igaz, hogy e vasut Korponától Zólyomig

is kiépíthető és akkor mi zsákutcába kerülünk, de hogy e vonal kiépítése nem fog-e még sokkal többbe kerülni, mint a Németi—selmeczi vonal, ennek megfontolását a honti érdekeltség és különösen a vállalkozó ur figyelmébe melegn ajánljuk.

A dologban csak az az elszomorító, hogy midőn e ránk nézve annyira fontos és életbevágó vasut kiépítését már-már biztosra vettük, ismét csak ily akadályokra kellett kilyukadnunk.

Horschitz Frigyes urnak minduntalan fokozódó költségtöbbleteit most számon kívül hagyjuk és erős meggyőződésünk, hogy ő maga lesz azon, hogy in ultima a helyes arányra redukálja azokat.

De nem hagyhatjuk szó nélkül a pénzügyministernek azon semmivel sem indokolt határozatát, hogy az ígért 100000 frtot 80000 frtra redukálja.

Hiszen eltekintve a szigoruan vett financiális kérdéstől, hogy a bányakincstár valójában csak 80000 frtig volna e vasut kiépítésénél érdekelve, itt nemzetgazdasági érdektényezők talán csak szintén főfontosságú szerepet játszanak és azok latba veendőek. Avagy nem számít egy város, egy nagy vidék jólétének előmozdítása semmit? És e jólét előmozdítás 20000 frtnyi különbség miatt az állam fukarkodása folytán hajótörést szenvedjen?

Nem habozunk kijelenteni, hogy ebben bizonyos „krémer“ szellemet vélünk felismerni

és nem azon irányzatot, mely a kincstár, az állam magasabb, szélesebb körű felfogásával összeegyeztethető volna.

E kérdésben az államkincstár nemcsak mint bányavállalkozó, hanem mint a közigazdasági érdekek előmozdítója kell hogy szerepeljen.

De ha csak mint bányavállalkozót vesszük tekintetbe, az esetben is e vasut kiépítése érdekében áll oly érdekekben, mely a 80000 frtnál határozottan többet kíván.

Nem hihetjük tehát, hogy a pénzügyminister vissza ne térne előbbi ígéretére és legalább is az ígért 100000 frttal hozzá ne járulna e vasut költségeihez . . . ha ugyan e vasut ily kritikus körülmények között egyáltalán meg lesz. — — —

A vízvezeték ügyében ez idő szerint itt működik Zarka kormány kiküldött vezetése alatt még két mérnök, kik a Szitnya hegy forrásait újból tanulmányozzák és bizonyára rá fognak jönni, hogy a vízvezeték a Szitnya lejtőjéről bajosan lehet megcsinálni és hogy vissza kell térnünk az eredeti tervhez.

Mindez alatt mulik az idő sebes röptü szárnyain és mi magunkra hagyott selmecziek sópánkodva kérjük:

Hát lesz-e vasut, lesz-e vízvezeték? — És ha igen:

Mikor??

Számtalanszor voltam szerelmes már, de soha még annyira, mint most. Nem érzéki, hanem ideális szerelem ez: ment minden tisztátalan gondolattól. Újra visszakerültem a szerelem iskolájának első osztályába.

Egy kis leányról ábrándoztam. Gondolataimból ajtónyikorgás rezzenett fel. Kinyitottam lehunyt szememet és magam előtt láttam egy sűrűn lefátyolozott nőt, ki szóltanul megállt előttem.

— Mariska!.. Őn itt!? — szoltam, midőn felismerém a nőt.

— Mégis megismert. Igen; én vagyok — felelé az asszony s leveté téli felöltőjét.

— Loránd! — kezdte az asszony s helyet foglalt a pamlagon. — Maga meg se kérde, hogy miért jöttem el?

— Örülök, hogy itt van.

Maga?! — mondá az asszony, olyan arccal, mintha gyanakodnék szavaimban.

— Igen; én . . .

— Ne mondja, mert utoljára eltalálom hinni és ellágyulok; pedig ma szigorú, kemény akarok lenni. Mert ma számolni akarok önnel.

— Velem?.. Már miért? Nem vétettem én kegyed ellen mit se.

— Ki tudja!

— Én?!

— Igen; ön. Hát nem elég vétek az, hogy leterített az erény utjáról s most midőn már megunt, szakítani akar velem. Mondja, férfias eljárás ez?

— Mariska! Honnan tudja ön ezeket?

— Szívem és az ön örjítő közönye mondja, hogy már nem szeret. És épp azért, mert tudom, hogy megunt, kényszeríteni akarom a viszony folytatására. Önnek enyémnek kell maradnia, ha az ég is leszakad, még akkor se engedem át másnak.

Változás.

A „Selmeczbányai Hetilap“ számára írta:
Eisenhutné Lux Irén.

Vén anyó karszékében ül,
Az ifju leány egyedül
A nagy világba megy; —
Vén anyó éhes, szomjazik,
Ifju leány lakomázik,
Minden szava egy kegy.

„Vén anyó, miért emészti bú?
Mért mindig olyan szomorú?
Mért nem nevet soha?“
„Mert lányom gazdag, ünnepelt,
Engem egészen elfelejt . . .
A sors oly mostoha.“

És évek mulnak lassacsán,
Az öreg összemegy jócskán,
Az arca ezer ráncz; —
De a leány is megvénül,
Holló haja hamar őszül . . . —
Elmarad már a táncz.

„Vén anyó máma mért oly vig?
Mért nem könyezik, mint mindig?
S mosolytól ragyog?“
„Mert lányom már nem ünnepelt,
De engemet el sem felejt —
Mért haza jött — gyalog.“

— — —

Meghalni . . .

Meghalni! . . . oh, mily könnyű volna,
Itt hagyni földet, életet;
A sirban szépen megnyugodni,
S békét lenni küzdés helyett. —

Meghalni! . . . oh, mily jó is volna,
Feledni, hogy van rút világ;
Feledni, hogy a rút világon,
Mennyi a gond s a gonoszság. —

Meghalni! . . . oh, mily édes volna,
Mélyen, ott lent megpihenni;
S szép, fényes, holdas éjszakákon
Az élőkre tekinteni.

Meghalni! . . . oh, mily öröm volna,
Elmulni s nem lenni többet;
Feledni azt, mi fajt és bántott,
S álmodni szépet, édeset. —

Meghalni! . . . oh, mily gyönyör volna
Mily kék s élvezet — képzelem;
Ha kettesben barna kis lányka
Meghalni akarnál velem. —

De ha te élni akarsz inkább,
Akkor én is azt akarom,
S feledjék ajkot-ajkon érve,
Hogy van halál, van sirhalom!
Eisenhutné Lux Irén.

Az anya.

— A „Selmeczbányai Hetilap“ eredeti tározója. —

Írta: Csapkovich János.

Este volt, szomorú téli este.

Künn sivitott a szél, közbe-közbe megrázta a fát, mintha felkelteni akarta volna téli álmából. A hó sűrűn, nagy pelyhekben hullott alá, beborítván fehér lepelével az egész tájat. . . Hideg tél volt mindenfelé.

Benn a sötét szobában magam ültem. Körülöttem méla esend honolt, csak a kályhában vigan patogott a tűz. S ez a magány olyan jól esett nekem, legalább mi sem háborgatott ábrándozásban.

Lehunytam a szemem és képzeletem elem varázsolta a multat különféle árny alakjaival. Megálmodtam a szerelmem utját, kezdve az ideális plátóitól a testet, a lelket sorvasztó érzéki szerelemig.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Coburg Fülöp herceg** e hó 12-én az esteli vonattal érkezett külön vasuti kocsjában Gömör megyei birtokáról a selmeczi vasuti állomáshoz, honnét nyomban szent-antali várkastélyába hajtatott. A herceg kíséretét három vadász képezte s Szent-Antalba jövelelének czélja főképpen a vadászat volt. Mint értesülünk a kir. Fenség már e hó 19-én utazik el Szent-Antalról.

— **Főispáni látogatás.** Horváth Béla főispánunk mult hétfőn városunkba érkezett és elnőkölt a keddi törv. hat. bizottság és a közigazgatási bizottság gyűlésén. Kedden d. u. részt vett a lövöldén tartott pisztoly-lövészetben és szerdán reggel elutazott.

— **Halálozás.** Zelenka Károly beszercebányai kir. törvényszéki bíró mult kedden meghalt. Nagy részvét mellett temették el mult csütörtökön. A boldogult, Jezsovics Károly lyceumi igazgatónk Emma leánya völegényének Zelenka Ottó törvényszéki jegyzőnek édes atyja volt.

— **Házasság.** Zelenka Ottó törvényszéki jegyző jövő kedden kel egybe Jezsovics Emma kisasszonnyal, Jezsovics Károly selmeczi lyceumi igazgató bájos leányával. Az esküvő a völegénynek időközben beállott családi gyásza miatt, a legszűkebb családi körben és a legnagyobb csendben lesz.

— **Eljegyzés.** Floch Béla selmeczi városi kiadó jegyet váltott Szklenó fürdőben Himmer Eleonora kisasszonnyal Losoncra.

— **Uj városi számtiszt.** A megüresedett városi számtiszt állásra Litassy Béla nyug. honvédfőhadnagy lett egyhangulag megválasztva a mult keddi közgyűlésen.

— **Jutalmazás.** A vízvezetési munkálatok és az erre vonatkozó szabályrendelet tervezet kidolgozásával járó rendkívüli munka jutalmazásául a közgyűlés 300 frtot szavazott meg Sztancsay Miklós főjegyzőnek.

— **Petőfi emlékünnepe Selmezbányán.** Városunkban is megüljük a nagy költő halálának 50-ik évfordulóját s ismelve közönségünk lelkiületét, hazafias érületét, hisszük, hogy a magyar Tyseus-hoz méltóan fog lefolyni az ünnep. Az ünnep mint értesülünk, e hó 30-án d. e. 10 órakor veszi kezdetét a Pacher-térön, honnan a menet a Deák-utcán felhaladva a Szentháromságterre vonul, Petőfi-dalokat dalolva. A most készülő program szerint azokat a házakat is meglátogatják az ünneplők, a hol Petőfi Selmezen tartózkodása idején lakott. A Jókai által az országosan szervezett ünnepre irt Apotheosis-t Vörös Ferencz tb. főjegyző, az ünnep főrendezője adja elő, a ki azt a dicséretes buzgóságot fejt ki, hogy a lángelkű magyar költő gyönyörű költeményeit tót fordításban szavaltatva ismerteti bányász népünkkel, hadd tudják meg azok, a kik oly gyakran gyönyörködnek a szép dalokban, hogy ki irta azokat, ki a szerzőjük. A program szerint nem zárt falak között fog ez ünnep lefolyni, hanem a tereken, az utcán, hogy így minél többen vehessenek azon részt. Lapunk jövő számában az egész programot fogjuk közölni.

— **A törv. hat. bizottság** július havi közgyűlése e hó 11-én volt Horváth Béla főispán elnökle mellett. A közgyűlésen számos biz. tag vett részt. A polgármesteri jelentés felolvasása és tudomásul vétele után a napirend többi tárgyai elég gyorsan lettek lefolytatva és a megüresedett városi számtiszt állás is ezen közgyűlés által lett egyhangu választással betöltve.

— Nem lehet. Mariska! nem lehet.

— Nem lehet? És miért nem lehetne? Mondja? Hát nem vagyok-e elég szép, hogy ön még szeressen?

— Nem úgy értettem én, asszonyom, nem. Ön szép, sőt nagyon is szép: de mert... no hát, mert... szeretek, szeretek mást...

— Mást szeret?...!

— Igen!

— És azt nekem szemembe mondja. Nekem, a ki oda adtam önnek becsületedet, érényemet, nyugalmamat. S most ön a háládatlan így fizet vissza? Szemembe vágja, hogy mást szeret. Loránd! Ki az? tevé hozzá kis szünet után. Hadd tudjam meg annak nevét, a ki szétrombolta boldogságomat.

— Ne kérje Mariska!... mert megbánja.

— Tudni akarom! Kérem! Mondja ki az?

— Irma!

— Mit? A leányom?!

— Igen!

— Leányom?! — sikoltott fel a szép asszony s kezét homlokához szorította.

— Asszonyom, legyen nyugodtabb, kérem! — Lássá én nem akartam fájdalmat okozni kegyednek; de a valót egyszer ugyanis meg kellett tudnia. És különben is én önt szeretem és szeretni is fogom, de csak mint anyósomat óhajtanám szeretni.

— Az sohse lesz! Inkább elpusztulok, minthogy ez megtörténjék. Nem is kéne más nekem, mint az, hogy végig nézzem szerelmi ömlengéseiket. Hisz ez kész pokol volna számomra. Loránd, én önt szeretem és épp azért leányomnak sem engedem azt, hogy elrabolja önt tőlem.

— Elhiszem, hogy szeret. De leányát is szereti és remélem, hogy ha lánya boldogságáról lesz szó, arról a kis leányról, a kit ön mint anya imád: akkor

E választásról, valamint a közgyűlés fontosabb ügyeiről ugyancsak a különfélek rovatában emlékezünk meg. Itt még csak megemlítjük, hogy a hodrusi két iskola és óvó, valamint a selmeczi közös sertésöl felépítésére vonatkozó tanácsi javaslatok el lettek fogadva és hogy a vasut ügyében Coburg Fülöp herceg ő kir. fenségéhez menesztett küldöttségbe beválasztottak: Szitnyai József, Farbaki István, Podhragay Pál, Wankovits Lajos és Heincz Hugó.

— **Tandij megváltásul** a törv. hat. bizottság legutóbbi határozata folytán ezentul a belvárosi városi tanítók 120 frtot, a külvárosiak pedig 60 frtot fognak kapni évenként, mely összeg a nyugdíjba is beszámítatik. A tandijakat maga a város fogja beszedni és így alkalma lesz azt a szegény osztályu tandij köteles gyermekeknek teljesen elengedni s ez által lehetővé tenni, hogy még a legszegényebb szülő is szívesen küldi gyermekét az iskolába. Ezen intézkedés úgy a tanítókra, mint a szegény sorsu iskolakötelezettek nézve is csak üdvös eredménnyel fog járni.

— **A vasut ügyében** a mult keddi közgyűlés elfogadta a tanács és a vasuti bizottság azon lapunk által már ismertett javaslatát, hogy a míg a Németitől—Selmezig építendő vasut tervei és költségei teljes mértékben bemutatva nem lesznek, addig azon kérdés fölött, hogy a megszavazott 100000 frton felül még mennyivel járuljon a város közönsége e vasut kiépítéséhez és egyáltalán járuljon-e a 100000 frtnál nagyobb összaggal, érdemleges határozat ne hozassék. A közgyűlés egy küldöttséget is menesztett a most Szent-Antalban időző Coburg Fülöp herceghez a vasut srdekében azt meglátandó, hogy mennyivel hajlandó a herceg vasuti törzsrésvények jegyzésénél annak költségeihez hozzájárulni. E küldöttség fogadva is lesz ő fensége által ma vasárnap d. e. 11 órakor. Az eredményről be fogunk számolni.

— **Véres kardpárbaj** volt e hó 12-én Selmezen az óvári tornateremben Sándor Miklós és Cservenka István akadémiai hallgatók közt. A szigorú feltételek alatt végbe ment kardpárbajnál Cservenka István súlyosan megsebesült. A párbaj a rendőrkapitányi hivatal tudomására jutván, a hatósági vizsgálat megindítattott.

— **A városi lövészegylet közgyűlése.** A selmeczi városi lövészegylet, mint azt előre jeleztük, e hó 9-én tartotta meg ez évi közgyűlését Stuller Gyula dr. főlövész-mester elnökle mellett. A közgyűlés megnyitása után felolvastatott Seidel Ágoston első lövész-mester évi jelentése, melyből a következőket közöljük: A lefolyt év eseményei egyletünkre nézve nem igen örvendetesek s két jellemző szöba foglalható: tespedés és hanyatlás. A tespedésnek bizonyítékát leginkább azon körülmény képezi, hogy pártoló lövésztagjaink lövöldénket ritkán látogatják meg. A hanyatlás leginkább egyleti tagjaink számának csökkenésében mutatkozik; mert a lefolyt év folyamán elhalalozás, elköltözés és kilépés falytán egyletünk akkora veszteséget szenvedett, a mekkora egyletünket mindeddig tudtommal még soha sem sujtotta. 25 tagot vesztett a lefolyt évben egyletünk, míg újonnan csakis 5-en léptek be,

lemond az elérhetetlen ábrádról. Ugy-e Mariska jól számított? Hisz mi úgy se lehetünk egymásé.

— Nem, soha! Gyermekeimet szeretem mint anya, de ő érte sem áldozom fel boldogságomat és ha vesz-nem kell, veszzen el ő is.

— Azt nem fogja megtenni. Nem hihetem!

— De megteszem, sőt még többet: megmondom neki, hogy én is szeretem önt, bevallom neki, hogy szeretöm, akkor engem meggyűlöl, de velem együtt önt is.

— És igazán szereti Irmát? Kérdé ezután. —

— Igazán! Életemet is kész vagyok feláldozni érte.

— Oh, ezt nekem is mondta egykor és éppen ugyanezen szavakkal.

— Mondtam. Nem tagadom, mert akkor szerettem.

— Szeretett és mégis megunt. Félek, hogy leányommal is úgy lesz.

— Nem, nem az sohse lesz.

— Ki tudja?... Loránd, mondja csak tudja-e leányom, hogy ön szereti?

— Nem tudom. Vallomást még nem tettem neki.

— Igazán? — kiáltá az asszony kitoró örömmel. — Akkor nem tudja, valjon a leányom szereti-e önt.

— Nem tudom. De sejtem a szívem sugallatából.

— Hátha téved e szív?

— Lehet, de nem kiszem.

— Ne legyen olyan elbizakodott! — Loránd! mondanék én magának valamit... — Ön nem tudja, valjon Irma szereti-e vagy sem. Jól van. Én megkérdem és ha szereti, akkor lemondok. Megáldom önöket, bár szívem vérzeni fog. De megteszem, anya lesznek és semmi más. De ha leányom nem szereti; ha ő már mást szeret, akkor mi lesz? Mondja mi lesz? Enyém marad-e?

ugy, hogy a lefolyt év végeredményében egyletünk 20 taggal fogyott. Bár e nagy apadás java részben eshetőségeknek s csak kis mértékben kilépésnek a következménye, tehát nem belső bajok kifolyása, mégis kénytelen vagyok azon szerény meggyőződésemet nyilvánítani, hogy a mindeddig szokásban volt s a lövészek által felváltva nyújtott díjkitűzés s kedélyes vendéglátás intézményének elejtése s az ezzel együtt járó s pártolótagjaink által rendezett lövészünnep egyidejűleg való megszűnése befolyást gyakorolt egyleti társas életünkre. E téren szerzett 25 éves tapasztalataim alapján azt indítványoznám, hogy — miután ezen a lövészek és a pártolótagok között legerősebb kapcsolatot képező házi ünnepélyeket ideiglenesen beszüntettük s e kísérletnek máris oly kedvezőtlen következményeit látjuk — vegyük e kérdést újból beható tanácskozáss alá, nehogy téves mellékletek vagy egyoldalú fel-fogás egyletünk létét megtámadja s valová tegye egyik megboldogult tagtársunk Cassandra-jóslatát, ki halála közeledtével azon peszszimista nézetének adott kifejezést, hogy jelen századunk vége egytall lövészegyletünknek vége! Ezután a jelentés elmondja a mult évi főlövészetről, hogy az nem volt oly látogatott, különösen a környékbeli lövészársulatok tagjai által, mint a mult években, és hogy a mult évben is megünnepelték a néhai Scharf Nándor volt főlövész-mester és Ollik Pál volt egyleti jegyző által hagyománygyal dótált emléklövészettel. És hogy az egylet fináncziális zárlata még sem oly kedvezőtlen, ezért elismeréssel tartozunk mindazon lövészajtársainknak s pártolótagjainknak, kik egyletünk javát szemük előtt tartva kitartással, áldozatkészségükkel, fokozott odaadásukkal s dicséretes buzgalommal arra törekedtek, hogy egyletünk társas életét tőlük telhetően emeljék s kedves kötelességemnek tartom, hogy mindnyájuknak, a nélkül hogy őket névleg felsorolnám, hálás köszönetemet egyletünk nevében kifejezzem. Kapcsolatban ezzel kérem egyletünk barátait, kiknek egyletünk fenmaradása szívükön fekszik, hogy vessék latba erejüket, befolyásukat, nehogy e régi s nem csak hazánkban, de annak határain túl is becsült s fenállására nézve alighanem leg-régibb egyletünk, züllésnek induljon s a már említett Kaszszandra jóslat teljesedésbe menjen, rajtunk hagyva azt az égető szegényérzetet, hogy egy már 400 éve fenálló s sok viszontagságot átélt egyletet fentartani s utódainkra örökül hagyni nem bírtunk. A lefolyt év pénzügyi viszonyai: A) Bevételek: 1. Tagsági díjak 330 frt 60 kr; 1. A városi pénztár járuléka 40 frt, 3. Felvételi díjak 30 frt, 4. Főlövészeti jövedelme 8 frt 96 kr, 5. Főlövészeti állásdíjak 11 frt, 6. Kártya s tekepálya után 29 frt 64 kr, 7. Az egyleti fegyverek után 14 frt 27 kr, 8. Scharf alapítvány kamatai 14 frt, 9. Ollik alapítvány kamatai 14 frt, összesen: 492 frt 37 kr. B) Kiadások: 1. A megvizsgált s helyeseknek talált számlák szerint 469 frt 89 kr, 2. Porto s bélyeg 1 frt 50 kr; 3. Pénztári maradék 1898. évi december 31-ről 20 frt 98 összesen: 492 frt 37 kr. Egybevetve ez adatokat az 1897ki év zárlatával, a jelen zárlat kerek 54 frttal kedvezőbb, a mennyiben a

— Igen.

— Komolyan?

— Itt a kezem!

— A holnapi napon megtudja a valót.

— Már?

— Igen; s most csókoljon meg, mert még ma öné akarok lenni, egészen öné. Ki tudja, nem-e utoljára... —

* * *

Voltatok-e már egy tizenhat éves lányka szobájában? De olyan szobában, mely kizárólag csak övé. S ha voltatok, mit tapasztaltatok ott?

Semmi klónöset.

Semmit? Azt csak ti léha férfiak mondhatjátok. És nem én, akinek élete poézis... Valahányszor be-lépek az ilyen szentélybe — mert annak nézem — mindég valami áhítat fog el; valami imádszerű érzés lepi el szívemet és nézem, önkénytelenül keresem az okot, mely erre indított. Minden egyes csecse-be-csén látom az ártatlanság és szüzieség nyomát s ez indít imádatra engem.

Sok szalont, boudoirt jártam meg már; de seholy se találtam magamat oly jól, mint ilyen kis leány szobájában.

Irma ott ült a maga szobájában, mig szemeeivel a kiterített himzésen, mely a szentek valamelyikének képét ábrázolta, látszott függni, addig a lelke máshol kalandozott: képzelete egy ifjú varázsolt szemeei elé. Alig hogy kikerült a zárda komor falai közül, máris szerelmes lett. Igen ő szeretett és pedig végtelenül.

— Irmuska! — kezdte az anyja, aki ép most lépett a szobába — te nem is gyanitod, milyen hirtel-jövek. Megjött már az első fecske.

— Hogy, hogy kedves mamácskám?

— Egy fiatal ember megkérte kezdet.

jelenlegi pénztári maradvány 20 frt 98 kr. holott az 1897-ki zárlat 33 frtnyi hiányt mutatott fel. Az egyleti tagok száma jelenleg 116 és pedig 17 lővész, 12 pisztoly-lővész s 87 pásztor tag; meghalt 6, elköltözött 10, kilépett 9, a vesztesség tehát 25: belépett 5, végeredményben tehát — mint azt már jelentésem elején közöltem — 20-szal fogytunk meg. E fogyás magában véve, ha átmeneti jelenségnek mutatkoznék egy éven belül, nem volna nagy jelentőségű, de minthogy évek során át következetesen folyton csakis tagjaink apadásáról tehetünk jelentést, szóval az apadás állandóvá lett: sajnos, nagyon jogosultaknak találhatjuk egyletünk további fenmaradására vonatkozó fentebb kifejtett agályainkat! Lővésznapot 24 ízben ültünk meg, mint 1897-ben is; a lővések száma 15313, tehát 2087-tel több, mint 1897-ben; a talált körök száma 13275 és pedig 7431 lövéssel, ezekből 3693 egyes, 1996 kettes, 1363 hármas, 344 négyes és 25 szöglővés. A nyert díjak darabszáma 78, értéke 158 frt 50 kr. E díjakból nyertek: Belházy Gyula 9 darab, értéke 18 frt, Bence Gergely 1 darab, értéke 2 frt, Fekete Dezső 2 darab, értéke 2 frt, Fiedler Gyula 11 darab, értéke 27 frt, Friebert Ferencz 7 darab, értéke 10 frt 50 kr, Havas János 5 darab, értéke 12 frt, Hlavathy József 3 darab értéke 6 frt 50 kr, Krausz V. G. 1 darab, értéke 1 frt 50 kr, Liha Antal 11 darab, értéke 16 frt, Matzán Ferencz 2 darab értéke 4 frt, Seidel Ágoston 18 drb, értéke 38 frt 50 kr, Szloboda Zenó 2 darab, értéke 3 frt, Stuller Gyula 5 darab, értéke 6 frt 50, Westhoff Károly 1 darab, értéke 8 frt. Előterjesztve a mélyen tisztelt közgyűlés elé az 1899. évi költségvetést s kérve annak helybenhagyását, egyúttal a felmentést is kérem a lefolyt 1898. évről, azon reménynek adva kifejezést, hogy a folyó évről szóló jelentésem kedvezőbb eredményekkel fog beszámolhatni. Ezután a zárszámadásokat és az előirányzatot a közgyűlés helyben hagyta azzal, hogy a tekepálya tetemes átalakítására 120 frt fordítassék. A tisztikar választása következőleg ejtetett meg: Stuller Gyula dr. elnök főlővézsmesternek; Seidel Ágoston éa Bence Gergely I-ső lővézsmestereknek, pénztárnoknak és jegyzőknek; Liha Antal II-od lővézsmesternek és ellenőrnek (Fiedler Gyula betegségi okból történt lemondása folytán); Fekete Lajos, Krausz V. Gy., Marschalko Gyula és Vankovits Lajos mint lővészek, Bernhardt Adolf, Fiedler Gyula, Király Ernő és Lugosi István mint pártoló tagok választmányi tagoknak lettek megválasztva. Az ugyan azon napon megtartott lővészeti eredménye ez: 605 lővés esett 497 körrel és 12 mélylővéssel. Az első díjat Liha Antal, a 2-ikat Friebert Ferencz, a 3-ikat Seidel Ágoston nyerte egy-egy négyesre. Négyeseket találtak még: Liha Antal 1, Stuller Gyula 2, Friebert Ferencz 1 és Seidel Ágoston 5. Részünkről melegen óhajtjuk, hogy a jelentésben említett Cassandra jóslat be ne teljesedjék és ezen legérgebb polgári egyletünk éppen az új százas hajnal hasadásával újabb virágzásnak induljon!

Az akad. ifjúság elhatározta, hogy mind addig, míg egyik társuk rendőri letartóztatása és bántalmaztatása miatt elégtételt nem kap, Selmezbányán semmi-féle mulatságokban részt nem vesz és ilyeneket maga sem fog rendezni.

— **A honvédszobor bizottság** e hó 14-én ülésezett Szitnyai József elnöklése mellett és végleg elfogadta a Debreczenbe kiküldött Lencső János és Zsitvay János szakértők által is minden tekintetben kifogástalannak talált Tóth András-féle szobor mintát a kivitelre. Erről a szobrász nyomban értesítve lett és a leleplezés október közepé táján fog ünnepélyesen végbe menni, mert október 6-át, mint az aradi vértanúk nagy gyász napját — igen helyesen — ezen ünnepély megtartására a honvédszobor bizottság elhatározta.

— Az enyém? Kárba veszett munkát végzett a szegény. Mert én sohse megyek férjhez.

— Micsoda?... Talán csak nem akarsz öreg lány maradni?

— De igen az az óhajom.

— Oh! te kis bubus, ugy beszélsz, mintha életunt volnál.

— Igaza van jó anyám; bizony sokszor elfog az életunság. Olyan gondolataim is jönnek néha, hogy inkább meghalni óhajtanék.

— Irmus! Mi az?... Hiszen e beszéd arra vall, mintha szerelmes volnál, mert csak azok szeretnek meghalni. Nem szeretsz te valakit?

— Én?... Ugyan kit?

— Tegnap Szénesy Loránd volt nálunk — kezdte az anyja, mintha nem hallotta volna lánya utolsó szavát és szeme közé nézett Irmának, aki zarba jött s futó pir borította angyali arcját. Az anya meglátta a futó pirt s ez mint egy tűr járta át szívét. Reménye összeomlott, mert ő mint tapasztalt asszony tudta már, hogy lánya szereti Lorándot. Elhalványodott s szédülni kezdett.

— Mamám mi bajod?

— Semmi Irmuskám, semmi. Csekélység az egész; de hol is hagytam felbe. Hja igaz Szénesy ur nálunk volt és megkérte kezdet. Mit szólsz hozzá?

— Én? Semmit.

— Tán nem szereted?

— De — s ekkor mélyen elpirulva lehunyta szemeit s halkan sutlogá — szeretem, sőt nagyon szeretem.

— Szereted!?

— Igen anyám, s anyjára vetette ártatlan tekintetét.

— S régen szereted már?

— **Bányaszerencsétlenség.** Beloviczki Ádám és Jancsura Mihály e hó 11-én a Miksa-aknán egy 60 méternyi mélységű aknába zuhantak és szörnyet haltak. A szerencsétlenség okának megállapítása végett a rendőri és és bányakapitánysági vizsgálat folyamatba léteztetett. A szerencsétlenül járt két bányamunkást csülörtökön temették el Hegybányán a szokásos bányászdisz és a bányafő és allisztek részvéte mellett.

— **A selmecei gázgyár eladását** csakugyan nem hagyta jóvá a miniszterium s most kiváncsiak vagyunk, mi fog történni, mert a város be sem várva a kormányhatósági jóváhagyást, a gyárat már átadta az ismert berlini cégnek. Ebből az a tanulság, hogy jogérvényes jóváhagyás előtt a város soha se fogantossisa a közönség határozatait, legfeljebb a legsürgősebb esetekben, a midőn a halasztás veszéllyel jár, mi ezen esetben fenn nem forgott.

— **Eb marás.** Burda Julia a kinstári fémkohó mellett lakó dohányári munkásnő e hó 14-én Gläzl nevezetű Ferencz-aknai bányamunkás kutyája véresre marta. A megmárt munkásnő orvosi gyógykezelés a kutya pedig nyolcz napi megfigyelés alá vételett. Gläzl az elrendelt ebzárlat áthágása miatt meg lesz büntetve.

— **Hivatal vizsgálatot** tartott e hó 11-én Horváth Béla főispánunk a selmecei rendőr kapitányi hivatalban. A főispán a tapasztaltak fölött a legnagyobb meglegedésének és elismerésének adott kifejezést.

— **Rendőri hírek.** Lopás. Pantyik selmecei mészáros és hentes üzletéből a múlt napokban egy csavargó jókora husdarabot emelt el és azzal a honvéd-utca felé iramodott. Az őt üldözőbe vett rendőr azonban csakhamarletartóztatta. — Éjjeli támadás. V. J. hivatalnok jelentést tett a rendőrségnél, hogy midőn e hó 12-én fél tizenegy órakor éjjel az akadémiai utcában fekvő Kálich-féle házból haza felé indult, egy ismeretlen egyén feléje rohant és őt üldözőbe vette. A megejtett nyomozás kétségkívül kiderítette, hogy az ismeretlen üldöző V. J.-nak egyik legmeghittebb barátja volt. ki hasztalan iparkodott az előtte rohanót hangos szavakkal erről meggyőzni.

— **Nyári mulatság.** Jövő szerdán, e hó 19-én nyári mulatságot rendez a Felső-Rónán d. u. 1 óratól kezdődőleg a selmecei mészáros egylet kedvező időjárás esetén. A mulatság bizonyára igen jól fog sikerülni.

— **A felsőrónai Róza szálló** vendégei egyre szaporodnak és folyton érkeznek Krausz Kálmán társulat igazgatóhoz újabb szoba megrendelések, úgy, hogy a nyaralók egy része magán lakásokban lesz elhelyezendő. Újabb bizonyítéka ez e vállalat életrevalóságának. Itt megemlítjük, hogy tervbe van véve a nyaraló telpen kivilagitással és más meglepetésekkel egybekapcsolott nyári mulatság rendezése.

— **Elkésétt vonat.** Kis vasutunkon megint bal-est történt mult szerdán, a mikor a tehervonat egyik kocsijának tengelye Belső-Rónán mellett eltört s megakadályozta azt, hogy a d. u. innét induló gyorsvonat ideje korán Garambérzenzére érjen Mire azután a selmecei vonat Garambérzenzére érkezett, a Rutka felől jövő gyorsvonat már rég elrobogott. A Zólyom-Budapest felé iparkodó utazokat azután az esti félnyolcz órai személyvonat szállította tovább. Egyéb baj nem történt.

— **A kanyaró** Selmezbányán és vidékén, különösen pedig Hegybányán ismét fellépett és sok gyermeket öntött ágyba. Ezúttal a kanyaród az előbbinél veszélyesebb lefolyásnak bizonyult be, mert halálos kimenetelű megbetegedés is fordult elő.

— **A tiszai ág. hitv. evang. egyházkerület** eperjesi Collegiumának jogakademiáján az 1899—

— Az első percztől fogva, ahógy megláttam, és épp azért fáj a szívem hogy ő is, mint valami érdek-hajhász szülőimmal beszélt előbb és nem velem.

— Jól beszélsz kis lányom, nagyon jól. Nekem is feltűnt a dolog, csak nem akartalak reá figyelmeztetni. Én ugy hiszem, hogy ő csak a vagyont szeretné megkapni és nem a lányt.

— Lehetséges volna-e ez? Nem hiszem, hiszen ő szeret.

— Tudod biztosan?... kérdezte anyja, aki gyanakodni kezdett Loránd szavában.

— Nem tudom biztosan, csak sejtem.

— És ha csalódot? Én azt gondolom, hogy nem szeret. Inkább olyan szerencsevadásznak nézem és épp azért félek. — Ugy-e Irmuskám kikosarazzuk?

— Nem anyám, nem, mondá ijedten Irma. S azután hozzátevé: én szeretem.

— De én bele nem egyezem a házasságba. Nem! ennek nem szabad megjörtennie.

— Anyám! Én akkor meghalok.

— Sokan mondták már ezt előttem is és mégse haltak meg.

— De én elhervadok, anyám jó anyám! És zokogva borult anyja keblére.

Ki tudja, mi dulhatott az anyja szívében? Menynyi kin reszketteté meg keblét? Két érzés háborgott szívében: a szerető nő és az anya. Kit áldozzon fel? Magát-e vagy a leányát, kit oly rajongón szeret? Nem tudta magát elhatározni. Végre rövid, de viharos küzdelem után az anya győzött.

— Jól van Irmuska, én belenyugszom. Ha szereted úgy, ahogy mondd, legyetek boldogok.

A leányka átfogta anyja nyakát, és forró csókokkal halmozta el.

— Mamácskám, ugy-e te is fogod szeretni Lorándot?

1900. tanévre a beiratások f. évi szeptember 1-étől 8-ig eszközleendő; az előadások pedig szeptember 9-ikén veszik kezdetüket. Utólagos felvételnék szept. 9—11-ik napjain dékáni-, azután pedig tanári-kari engedéllyel lehet helye. Azok az egy éves önkéntesek, a kik tényleges katonai szolgálatukat f. évi szeptember hó végén fejezik be, október 1—8 napjain iratkozhatnak be. A jogakadémiai hallgatók vallásfelekezeti különbség nélkül részesülhetnek a Collegium kebelében fennálló tápintézet kedvezményeiben (az erre nézve megállapított félévi díjak a következők: ebéd és vacsoráért 31 frt, ebédért 19 frt). A eperjesi ősi Collegiumnak jogakademiáján, — a hazai ág. hitv. ev. vallásfelekezet ez egyetlen ilyenmű tanintézetén, mely az ezredéves országos kiállításán „haladásért“ elismerő-oklevelet nyert, — az 1898—99. tanév alatt a következő tanárok működtek: dr. Horváth Ödön dékán, dr. Horovitz Simon, dr. Mikler Károly, dr. Sarudy Vilmos, Schulek Gusztáv, dr. Szlávik Mátyás (lyceumunk ez évi érettségi vizsgai kormánybiztossa) (rendes tanárok) dr. Breyer Adolf, dr. Horovitz Imre, dr. Körtvélyessy Dezső, dr. Lakner Árpád, dr. Mariássy Béla, dr. Meliőrész Béla (állami ösztöndíjjal tanulmány-uton Angliában), dr. Pelech E. János, dr. Sztehló János, (magántanárok). Az I-ső félévben 20 tantárgy 91 heti-óraban; a II-ik félévben pedig 24 tantárgy 83 heti-óraban adatott elő. A tanév alatt a jogakademián összesen: 166 hallgató volt beírva, úgy, hogy a hallgatóság létszáma tekintetében ez a tanintézet a hazai tiz jogakademia között a legelső közre emelkedett. Az akadémiai ifjúság egyesületei; a jogásztudományi segélyegylet, irodalmi- és olvasókör, turista-egylet és vívőegylet igen élénk működést fejtettek ki. A városban egészséges és nem drága lakások elegendő számban állanak rendelkezésre s az ifjúság ellátása jutányos és megfelelő.

— **Szklenő fürdő** az idén igen látogatott úgy, hogy, mi már néhány éve nem történt, ezigány zenekar is, még pedig az ipolysági működik ott és nyújt kellemes élvezetet a szórakozásban ott nem éppen nagyon bővelkedő fürdővendégeknek.

— **A fürdőző közönség figyelmébe.** A Klingertói uszoda szabályrendelete szerint a fürdés az uszodákban éppen a fürdőző közönség érdekébe esti 9 óráig van megengedve. Ennek dacára azonban éppen 9 óra felé mennek sokan ki különösen a férfi uszodába, a mi egyrészt veszélyezteti a fürdőző biztonságát, mert ilyenkor sem őr, sem a mentő csónakot kezelni tudó egyén ott nincsen, de még az uszoda jegyeket kezelő asszony sincs ott, a mi másrészt pedig az uszoda jóvedelmét csökkenti. Figyelmeteljük tehát a fürdőző közönséget, hogy az ide vonatkozó szabályrendeletet a rendőrség szigoruan fogja végrehajtani és az az ellen vétőket szigoruan fogja büntetni. Különben megjegyezzük, hogy az utzodákban ingyen lehet fürdeni déli 12 óratól d. u. 2 óráig.

— **Hölgyközönség figyelmébe!** Van szerencsém a nagyérdemű hölgyközönség becses tudomására hozni, miszerint elvállalok havonkénti abonómában hajfodoritást (Abonoma frissur) házaknál, ugyszintén lakodalmi, bálí és egyéb alkalmi hajfodoritást; nemkülönbén bármi nemű hajmunkát megrendelésre, a legszebb és legmodernebb kivitelben. A nagyérdemű hölgyközönség b. pártfogását kérve maradtam kitünő tisztelettel Pollák Janka női fodrásznő. Honvéd-utca 51. sz. (Platzer-féle ház).

— **Klincsok Náczó és a selmecei Konfuczius** helyszüke miatt csak a jövő számban szólnak meg ismét.

— Igen, igen — s magában gondolá: „Szegény leányom, ha te tudnád, hogy mi dul anyád szívében, ha sejténéd, hogy a te boldogságod az én szívem romjain épült, örülnél-e olyan nagyon?”

— Fogom, fogom szeretni lányom, mondá kis szünet után... csak te is szeresd őt...

* * *

Szép, gyönyörű, tavaszi nap volt, midőn Szénesy Lóránd oltárhoz vezette Kéthelyi Irmát. Mindenki örült, aki csak meglátta az ifju párt, csak az örömanya, akinek legjobban kellett volna vigadnia, busult; valami fanyar, szomorú vonás ült ajka körül. Ki tudná azt megmondani, hogy mennyit szenvedett e nő?!...

Másnapon a bucsuzásnál magához ölelte az ifjut, akit a világon egyetlen leányán kívül a legjobban szeretett s akit örökre elveszített. A csókot, melyet a férfi nyomott ajkára, reszkető ajakkal viszonzotta s ölelő karjait nem tudta levenni délczeg természetéről. Utolsó föllobbanása volt ez szerelmének.

— Tegye boldoggá Lóránd, hisz nagy ára van örömének.

Elhangzottak a bucsuszavak és a vonat elrobogott.

— Loránd! szólott a fiatal asszony, a mikor benn voltak már a kupében — ha anyám nem volna, még feltékeny volnék reá, olyan szenvedélyesen ölelt meg téged.

— Oh te kis bohó! Hogy gondolhatsz csak ilyet? — felelte a férj s keblére vonta szép nejét.

És az anya a fájdalom bénító hatása alatt állt a perronon. Valami véghetetlen fájdalmas keserűség töltte el szívét, átkozni akarta volna a sorsot, mely annyira sujtotta. Egyszerre el veszítette mindkettőt a kiket szeretett.

Van-e ennél nagyobb keserűség?

— Szerkesztői üzenet. Egy Idealista, ki az „Ideálstá”-nak nem hisz. Ön azt kérdezi tőlünk, hogy mit hidjen a szabadkőművesekről; hát feleljen meg erre Dr. Györgyovits Andra szerbiai vallás- és közoktatásügyi miniszternek, a szerb skuptina 1898. évi december 1-én tartott ülésén mondott beszéde, melyet Veszelinovits teológiai tanár és papi-képviselőnek a szabadkőművesség ellen — amelyet az állam és az egyház ellensége gyanánt kívánt feltüntetni — intézett támadására felelt: »Uraim! kénytelen vagyok reflektálni Veszelinovits úr azon állítására, hogy Szerbiában vannak társulatok, melyek titkosak és nem nyilvánosak, és hogy az ilyenek az államhatalom tudta és felügyelete nélkül működve, egyaránt veszélyesek úgy az államra, mint az egyházra nézve. Úgy vélem, hogy az előttem szólott úr, a midőn ily súlyos és igaztalan váddal illet egy társulatot és egyéneket, akik eme társulatnak tagjai, ezt vagy tájékozatlanságból vagy valamely előítélete által karkalva cselekszi. Már pedig ha egy férfiú és hozzá nyilvánosan vádolni akar egy társulatot és annak tagjait, akkor szerény nézetem szerint legelső kötelességének kell, hogy tartsa vádjának alaposágáról meggyőződést szerezni, mert akár tájékozatlanságból, akár valamely előítéletből kifolyó oly nehéz vádak, mint a minőket az előttem szólott úr egy társulat és annak tagjai ellen emel, nem méltók művelt emberhez és legkevésbé méltók egy tanárhoz. A szabadkőművesek társulata nem vallás- felekezet mint pl. a nazarenusoké, amellyel Veszelinovits úr egy rendbe helyezi, hanem oly egyesület, mely tagjainak erkölcsi, humánus művelését és nevelését célozza. Nemhogy ellensége volna a vallás- és egyháznak, sőt inkább minden tagját arra utalja, hogy vallásának erős és állandó oltárt emeljen lelkében; mert a vallásos érzületben fekszik a morális és emberi nevelés csirája. A szabadkőművesek tehát nem hitehagyók, nem lerombolói az egyháznak. Hogy a szabadkőművesek nem rombolják, de sőt emelik az egyház tekintélyét, annak bizonyítékul csak arra hivatkozom, hogy éppen én, ki szerencsésnek érzem magamat szintén a szabadkőművesek társaságához tartozhatni, mondom én voltam az, aki egyházunkban kivitem püspökeinknek egymással való kibékülését és meggátoltam igen sok áldatlan jelenség továbbfejlődését, lecsillapítva a lelkészek és egyházfők pártemberei között kiélezett viszályt, és elértem azt, hogy az egyház és az egyházi kar ismét visszanyerte kellő anktoritását. Többször és nyilvánosan szememre lobbantották szabadkőműves voltomat, amelynek követelménye képpen nem volnék azon polczra való, a melyen állók. Én azonban annélkül, hogy a szerénység határait túllépném, bátran elmondhatom, hogy ezen rövid idő óta, amióta e megtisztelő állást elfoglalom, jelentékenyen emeltem egyházunk tekintélyét a nemzet előtt, és hogy én különös gondot fordítottam arra, hogy azon lelkészek, kik többet foglalkoznak a politikával, mint a hivatalos kötelességeikkel, ez utóbbit teljesítsék hűségesen. Gondoskodtam arról, hogy ezek most egyházközségeik házaiba ne politikai programmal lépjenek be, hanem a kereszttel, az emberiség megváltásának, az evangéliumi felebaráti szeretetnek eme jelvényével, és hogy azok ma köszöntésükre: „Béke legyen e házban”, azt a választ kapják: „Diesértessék az Úr neve mindörökké”. Ezen lelkészek tehát nem szíjják és irányítják a politikai viszályok tüzeit, hanem mindenütt békét és szeretetet hirdetnek. — A szabadkőművesség mint tisztán humánus intézmény, ma már igen sok fölvilágosodott államban nem csupán az államhatalom, hanem több helyen egyenesen maga az államfő védnöksége alatt áll, ez pedig legnyomatékosabb bizonyítéka annak, hogy céljaiban nem lehet káros sem az egyházra, sem pedig az államra nézve. — Ismétlem, a szabadkőművesek nem megtagadói vagy lerombolói a vallásnak, hanem oly egyének, akik szem előtt tartva a legnagyobb keresztényi erényt, a felebaráti szeretet, — humánus cselekedetek előmozdításán is tölik lehetőleg teljesítésén fáradoznak. Nem akarva érinteni e társulat szerénységét, biztosíthatom Önöket, hogy mindazon közhasznú és áldásos intézmények, melyek az utolsó időben nálunk napvilágot láttak, igen nagy részben a szabadkőművesek nemes törekvésének köszönhetik létüket. A szabadkőművesek egyesülete mint ilyen, sohasem követett el és nem is fog elkövetni oly cselekedetet, mely káros avagy veszélyes lehetne az egyházra vagy az államra; úgy az egyik mint a másik csak őszinte és hazafias szolgálatokat várhat tőle a moralitás, az emberiség és a nemzeti fölvilágosodás terén. Kötelességemnek tartom tehát visszaütasítani Veszelinovits úrnak, ezen társulat — és tagjai, — kik között hazánkban nem egy jeles szülőtte van, becsülete ellen intézett támadását. — — — Külömben ki kell jelentenünk, hogy az ily kérdések bolygatása lapunk keretébe nem tarthatik.

H I R D E T É S E K.

NAGY JÓZSEF

MŰKŐFARAGÓ

(Gulrich J. volt üzletvezetője)

SELMECZBÁNYÁN

Dohánygyár-utca 154. szám alatt elvállal mindennemű

kőfaragó munkát, márványkő, sirkőjavításokat a temetőken helyben és a vidéken.

Teljes tisztelettel

Nagy József,
műkőfaragó.

Weisz Adolf nagy áruháza Selmecezbányán

A ki divatárukat, szöveteket és rőfös kereskedéshez tartozó mindennemű árucikkeket olcsón és kitűnő minőségben vásárolni akar, az siessen

Weisz Adolf nagy áruházába Selmecezbányán Deák Ferencz u. (Stanga-féle ház.)

dusan felszerelt áruraktárával.

Nyomatott Joerges Ágost özv. és Fia könyvnyomdájában, Selmecezbányán 1899.

BOGYA JÁNOS

VENDÉGLŐS.

Ajánlja a mélyen tisztelt közönség becses figyelmébe, hogy ezentul a kedvelt vihnyi aczélsörön kívül, kitűnő minőségű, direkt szállítású, valódi Dréher-féle dupla márcziusi és világos Király-sört mér literenként 28 krért.

Ajánlja továbbá valódi, természetes fehér és vörös borait, valamint a legfokozottabb igényeknek is megfelelőnek bizonyult jó konyháját.

Abonomába ebéd, vasora havonként 20 frtért, étlap szerinti választás mellett 30 frtért kapható.

Előzékeny kiszolgálásról gondoskodva van.

Mindennap friss villás reggeli.

Felette olcsó bevásárlási alkalom.

Amidőn a nagyra-becsült közönségnek tudomására hozni bátorodom, hogy f. é. augusztus elsején

üveg-, porcellán-, majolika-, kép-, lámpa- és szobadiszn üzletemet.

a főtéri apácza-zárda földszinti nagy bolthelyiségébe teszem át,

egyben tudatom, hogy ezen okból eddigi áru-készletemet

feltűnő olcsó, a bevásárlásnál jóval aluli áron rusítom.

E kedvező bevásárlási alkalmat tehát senki se mulassza el!

Alázatos szolgálja

Stark Mihály

üveg- és porcellán kereskedő.

Gyár: ALSÓ-HÁMOR (Bars megye.)

Gyári főraktár
BUDAPEST
Andrássy-ut 29. (I. e.)

Raktár
BÉCS
I., Seilergasse 1. sz.

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben
Selmecezbányán alapított **Geramb J. J. Unió**
tulajdona,

saját, vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,
mint asztaldiszket, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket.) girandolokat,
gyertyatartókat, serlegeket,
dísz-émléktárgyakat és versenydíjakat,
mindennemű evőkészletet gazdag választékban, piperetárgyakat, stb. stb.